

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Alcmanis aliquot fragmenta.

Ex carmine in Dioscuros a Pausania bis memorato I, 41, 5. III, 26, 2 sumtus est locus, quem propter dicendi figuram Grammatici plures, non sine scripturae varietate, servarunt. Ael. Herodianus de figuris p. 61 ed. Gu. Dindorfii, Walz. Rhett. Vol. VIII p. 606: Ἀλκμανικὸν δὲ τὸ μεσάζον τὴν ἐπαλλήλων ὀνομάτων ἢ ῥημάτων θέσιν πληθυντικοῖς ἢ δυϊκοῖς ὀνόμασιν ἢ ῥήμασι. τέσσαρα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοιαῦτα. — πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ, ὃθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ὠνόμασται. εὐθύς γοῦν ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾠδῇ (libri primi) παρλείπεται·

Κάστωρ τε, πῶλων ὠκέων δαμάντορε,
ἱππῶτα σοφῶ,
καὶ Πολυδευέκης κυδρός.

Schol. Pind. P. IV, 318: Κάστωρ τε, πῶλων ταχέων δμητῆρες ἱππῶται σοφοί, καὶ Πολυδευέκης κυδρός. Eustathius ad Odys. X, 513 p. 1667, 34: Κάστωρ ὠκέων πῶλων ἐλατῆρες καὶ Πολυδεύκεις, conservato duali ἐλατῆρες, qui in Scholiis ad eundem locum transiit in ἐλατῆρες, fere ut in Herodiani Cod. Hafn. δαμάντορες scriptum est pro δαμάντορε, quod restitui; illud probarunt Dind. et Walz. Marcianus Herodiani Codex habet δαμαντῆρες omisso ὠκέων, Parisiensis uterque ὠκεαδαμαντηρες. G. Hermannus emendabat δματῆρες. Cum Schneidewino Bergkiius edidit Κάστωρ τε πῶλων ὠκέων δματῆρες, ἱππῶτα σοφῶ, nisi quod in altera editione ἱππῶται

σοφοί' ponit, uti debebat admisso *δματῆρες*. In *δαμαντῆρες* confusae videntur formae *δαματῆρ* et *δαμάντωρ*. Nam hanc quoque probam esse non dubito, a verbo perduto *δαμαίνω*, ut *σημάντωρ*, *ποιμαντῆρ* apud Sophoclem, *ποιμάντωρ* in pluribus Aeschyli codd. Pers. 240, inter quos est etiam Guelferb. *λυμαντῆρ* et *λυμάντωρ*. In Parisino Herodiani utroque, cum pluralem invexerint Hafn. et Marc. cum Schol. Pindari et Odysseae, extat *ἰππότα σοφώ*, quod verum. Dioscuris enim ut gemellis, per quos etiam qui iurarent constanter formula *ναὶ τῷ σιῶ* usi sunt, convenit dualis, qui unitatem in duobus exprimit, eaque in hoc loco eo minus negligenda est forma quod Herodianus dicit ἡ πληθυντικοῖς ἡ δυνόϊς. Pindarus quidem in Prosodio Dioscuros dicit *Θοᾶν ἱππων ἐλατῆρας*. Pro *κυνός* in codd. Herodiani, Schol. Pind. habet *κυνός*, ubi tamen Boeckhius e Cod. Gotting. illud revocat. Neutrum alteri praestat, v. Brunck. ad Theogn. 122, F. A. Wolf. et v. Lennep. ad Theogon. 328. Schematis Alcmanici, quo praeter Pindarum etiam tragici utuntur, exempla e poetis Latinis affert Valcken. in Callim. Eleg. fr. p. 149 cf. Asper ad Virg. Aen. VI in A. Maji Interpr. velt. p. 50.

Athen. IX p. 373 e. Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσιν, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον· ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν πού φησι·

Λῦσαν δ' ἄπρακτα νεανίδες ὥστ'

ὄρνεις ἰέρακος ὑπερπταμένω.

Genitivum *ὑπερπταμένω* Dind. restituit, *ὑπερπταμένω* B. et Pal, *ὑπερπταμένον* reliqui et edd. ὄρνεις B. Ad *λῦσαν* intelligo *χορείαν*, quam vix inceptam re infecta solvere coactae essent virgines vel repentina commota tempestate vel insidiis virorum territae, ut virginum Dianae choros agitantium nobilissimas Caryiis a Messeniis, multas Braurone a Pelasgis raptas esse referunt Pausanias IV, 16, 5 et Herodotus VI, 138. Iacobsius in Anim. in Athen. p. 201 propone-

bat δύσαντ' ἄπρακτα, frustra latere conabantur, cum δύεσθαι de avibus paventibus usurpetur, ut πτήσσειν. Schneidewinus fr. 12 et Bergkii fr. 24 ediderunt αὔσαν, pro αὔσαν, quod ad ἄπρακτα prorsus non convenit.

Athen. IV p. 140 c. Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων αἵκλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἀπάντων Λωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Ἀλκμὰν μὲν γὰρ οὕτω φησί.

κῆπι τῇ μύλᾳ δρυφῆται κῆπι ταῖς συναικλίαις. οὕτω τὰ συνδείπνια καλῶν. *) καὶ πάλιν· αἵκλον Ἀλκμάων ἀρμόξατο.

κηπιται μύλαι A. B. Pal. κῆπειτα, μύλαι Cas. μύλα Schweigh. Iola enim in his membranis constanter non subscriptum est, sed ad latus positum, κηπὶ ταῖς μύλαις Ursinus. συνακλείαις B. P. quod fortasse verum ut Ἀλκμάων dicitur et Ἀλκμαίων. συναικλίαις Dindorf. Eiusdem hominis cum non esse videretur, quod verissimum est, molam versare et συναικλείας frequentare, Casaubonus coniecit κῆπι τὰ τ' ἀνδρεῖα φοιτᾷ κῆπι τας συναικλείας, Schweigh. κηπὶ τῇ μοίρᾳ φοιτᾷ. Non cogitabant de illa mola quam indicant et vocabula nota μύλλειν apud Theocr. IV, 58 et Hesych, μυλάς, πόρνη ap. Suidam et Photium, ἀλῆθειν (Pherecr. ap. Suid. v. ἀνόδοντος), molere (apud Horatium et Petronium) et anicularum Lesbiiacarum cantilena apud Plutarchum Sept. sap. convivium 14: ἄλει μύλα, ἄλει, καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. **) In δρυφῆται, pro quo Schweigh. scripsit δρυφῆτα,

*) Loquitur Didymus, qui ne Polemonis verba p. 139 b parum recte accepisse arguatur, observandum est, non opponi Lacadaemonios illic ceteris Doriensibus, sed in ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Λωριέων abundare ἄλλων more consueto, relatum ad eos qui non sint Diores. Lacadaemoniis peculiaris fuit alius eiusdem vocabuli sensus. Didymus igitur quod Polemo dixerat, Alcmanis auctoritate confirmat potius, non ei contradicit, quod Casaubonus putabat. Diversa est utriusque opinio solummodo de Spartanorum ἐπαῖκλοις.

**) Mirum est veteres plebeiam non perspexisse festivitatem. Clearchus ap. Diog. L. I, 81 Pittaco dicit fuisse γυμνάσιον στίον ἀλεῖν, unde molae laus est inter dicta septem sapientum relata. Aelian, V. II.

cum suspicatus essem dari formam verbi *θρύντομαι*, G. Hermannō in censura editionis meae propter molam potius *conterendi* potestas inesse videbatur, contra quem Schneidewinus monuit, nihil esse verbo *θρύντω*, *θρυφάζω*, *lacero*, cum *θρυφάω*, *τρυφάω*, *delicate vivo*, *luxurior*. In *θρύντεσθαι*, *τρυφᾶσθαι* quomodo frangendi significatio ad animum transferatur, qui luxu ac deliciis *fragilis* reddilur (Horat. S. I, 8, 9), multis allatis scriptorum locis exposuit Spohnius Spec. Theocr. III p. 5. Ante vocalem quidem *δ* et *τ* saepissime inter se commutantur, ut in *πεδά*, *μετά*, *μῆδος* et *μῆτις*, *Διομήδης* et *αἰπυμήτης*, *δάπης* et *τάπης*, *δάλεις* et *τάλεις*, *Δελθάνιοι* et *Τελθῆνιοι*. Bergkius scripsit *θρυφῆται*, „i. c. *ξοφείται*.“ Quid autem est *ξοφείσθαι ἐπὶ τῇ μύλῃ*? quid omnino *ξοφείσθαι* ita absolute dictum? Contra *θρυφᾶσθαι*, si modo stat haec verbi forma, ad Venerem et ad gulam aequae valet.

Athen. X p. 416. *Καὶ Ἀλκμᾶν δὲ ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἀδήφαγον εἶναι παραδίδωσιν, ἐν τῷ τρίτῳ (Β γω) διὰ τούτων·*

Καὶ ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,

ὧ κ' ἐνὶ λείᾳ τριήρης. ἀλλ' ἔτι

[ἔντι γε] νῦν ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος

ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμᾶν

ῥάσθη χλίερον πεδὰ τὰς τροπὰς.

οὔτι γὰρ οὐ[τὸ] τετυγμένον ἔσθαι·

VII, 4 ὅτι Πιττακὺς πανὺ σφοδρῶς ἐπὶ τὴν μύλην, τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς ἐπιλέγων, ὅτι ἐν μικρῷ τόπῳ διάφορά ἐστι γυμνάσασθαι. ἦν δέ τι ἔσμα ἐπιμύλιον οὕτω καλούμενον. Ad quem locum varios quibus Pittacus in pistrino et pane conficiendo se exercere potuerit, inodos explicat Perizonius. Laudant illum ob strenuam exercitationem patres ecclesiastici, Clemens Paedag. III, 10 p. 242, Isidorus Pelus. Epist. I, 470. Plutarchus sensisse videtur, quam ridicula res sit, civium Mitylenaeorum Aesymneta molam versans tanquam anus aut παχυσκελὴς ἀλειτρίσ πρὸς μύλην κινουμένη — ait enim: ὁ μὲν Θαλῆς ἐπισκώπτων εὖ φρονεῖν ἔφη τὸν Ἐπιμενίδην, ὅτι μὴ βούλεται πράγματα ἔχειν ἁλῶν τὰ στία καὶ πέτιων ἑαυτῷ καθάπερ Πιττακὺς. In quibus Sophistae alicuius fictionem Thaletis et Epimenidis nomina produunt. Haud magis Grammatici Graeci sapiant ad Aristoph. Nub. 1299. Eiusdem verbi obscoenam significationem in aliis linguis colligit I. A. Kanne v. die Musen herausgeg. von Fouqué 1834 I p. 35 s.

ἀλλὰ τὰ κοινὰ γὰρ ὥσπερ ὁ δᾶμος
ζατεύει.

1. Eurip. Suppl. 1202 *τρίποδος ἐν κοίλῳ κύει*, Cycl. 398 *λέβητος εἰς κύτος χαλκήλατον*. *Τρίποδος κύτος*, ut *γάστρη τρίποδος* Iliad. XVIII, 348, non est „ein dreifüssiger Kessel“, sed ahenum tripodi impositum, tripus una cum aheno suo. 2. *ῥ' ἐνίλεα γειῶρης* A. *ῶ κενίλεα γ' εἶρης* B. *ῶ καὶ νίλεα τριῆρης* Pal. Ed. pr. Bas. Cas. 1. Ursinus. * *ῶ Νιλέα*, omisso *καὶ*, H. Steph. in una certe. *Νηλέα* Cas. 2. 3. cum variis tentaminibus in Animadversionibus. Schweighaeuserus divisim scripsit *ἐνί λέα*, cui *inest laevis triremis*, de sensu non audet coniecturam facere. Notabilis licentia in elisione diphthongi *κ' ἐνί*, ut in Scolio in tyrannicidas *Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων* et in *μοῖ* apud Homerum, v. ad Syllōgen Epigr. Graec. n. 7. Ante diphthongum et vocalem longam *καὶ* apud Homerum crasin pati, apud Pindarum elisionem Thierschius monet Gramm. Gr. p. 243. 411. Alias *κῆν*, *κῆπι* apud Alcmanem. *AEA* pro *λεῖα* est ex vetere scribendi ratione, cuius, ut in Pindaricis plurima docte et ingeniose a Boeckhio, ita etiam in Simonideis iambis et apud tragicos haud pauca explorata sunt vestigia, in Alcmanicis extant *λεόντεον* et *πρέπε*. *Τριῆρης* in Palatino certum videtur; *γ* cum lincola in A et B scribendi compendium est, quo in voce *τρισύλλαβος* librariorum usos esse Bastius docet ad Gregor. Cor. p. 852. Simile est quod, quum a Schol. Aristoph. Vesp. 1169 Hermippus *ἐν τοῖς διμέτροις* citetur, ubi Venetus habet *τετραμέτροις*, ex *ῥιμέτροις* ortum est *διμέτροις*. In Euripidis versu ex Archelao apud Stobaeum in Paris. A *τυραννίδ'*, ἣ θεῶν β- νομιζέται, β- est *δευτέρα*. Quam Gaisfordii scripturam ad Schol. Hes. Theogon. 126 et in editione Stobaei nolim repudiatam esse a Wagnero in Euripidis fragm. p. 121. „In qua scriptura, ait, nescio an satis apta sententia reperiatur.“ Quid autem aptius esse potest quam explicatio illius dicti quae sequitur: *τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει*? Non dii sunt tyranni, sed post deos secundi

quod ad felicitatem. Concedo quod docte nuper et acute, ut solet, ostendit Schubartus Bruchstücke zu einer Methodologie der diplomatischen Kritik p. 12 ss. in ultimis maxime verborum syllabis siglas frequentare librariorum. Sed litteris numeralibus β γ δ quibus assuefacti essent scriptorum libris et singulis carminibus citandis, minime mirum est eos etiam in verbis compositis interdum usos esse. Τριήρης autem εἶδος ἐκπώματος est, interprete Athenaeo XI p. 500 f. et Hesychio, ubi ῥυτόν τι ἔκπωμα scribendum pro ῥητόν. Epinicus Comicus apud Athen. XI p. 497 b: ἕτερον τριήρης· τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χόα. Poculorum nomina a navigiis desumpta recenset Macrobius Sat. V, 21, καρχήσιον, κύμβιον, κύνθαρος. Omnium vasorum et utensilium concavorum et ventrosorum nomina inter se similia et haud raro pluribus communia fuisse, ita ut cymba, cunabula, poculum, lebes multaeque aliae res uno eodemque vocabulo denotarentur, G. Zoega observat Anaglyph. tab. LXVIII not. 4. Quo pertinent γαυλός et σκαφίς Theocr. V, 58, ἀμῖς, apud ipsum Alcmanem σκύφος: Telesten phialam dixisse ἄκατον Comicus memorat ap. Athen. XI p. 502 a. Triremis autem si fuit patella sive catillus, ad hauriendam ex lebetes pultem destinatus fuisse potest, qui una cum illo et tripode apte donaretur et aheni immitteretur (ῥῖ ἐνι), fere ut ad craterem quodammodo pertinebat cantharus. Nostrae huius versus explicationi acquieverunt C. O. Müller in Boettigeri Amalthea T. III p. 23 et Boissonadius in Lyricis, qui quidem etiam quod in adnotatione proposueram, verbis ἀλλ' ἔτι explevit hunc versum, in sequenti scribens ἐντι γε νῦν, cum et ἔτι et ἐντι in codd. exstet, quorum alterutrum a librario consulte expunctum fuisse possit; quamvis potest etiam cum ultimo pede prioris totus versus ab Athenaeo omissus esse ante ἀλλ' ἔτι νῦν. G. Hermann non placuit scriptura codicum, sed scribendum putavit ῥῖ κ' ἐνι λεια . . . ἀγείρης, interpretatus: wo du viel hineinthus, worin du viel sieden kannst (in quo nove dictum est sieden de pulle.) Ita et in censura ali-

quoties memorata et in Epit. doct. metr. p. 239. Obtemperat Hermannus Dindorfius in Athenaei editione, scribens *λε' ἀγείρης*; neque aliter Schneidewinus fr. 13, Bergk. fr. 25. Quod ad *ἀγείρης* qui codicum scripturam temere spreverunt, non reputarunt neque $\bar{\gamma}$ adeo facile quam simplex Γ in \mathcal{A} mutari, neque vel aquam et farinam vel quicquid ad pultem coquendam pertinet *colligi* in vas.

3. *ἔτι Α. Β. ἔντι* Pal. Ed. pr. Cas. 1. *ἄπειρος* B. P. Edd. *ἄπυρος* Ursin. (Farnesiano usus codice), Casaub. *τρίποδες ἄπυροι* Il. IX, 122, *λέβης ἄπυρος* Il. XXIII, 267, i. e. novus, non, quod C. O. Müllero visum est, usui non destinatus, recte observante Bergkio in diario ab ipso edito 1847 p. 166. 4. *ἔπνεος* Pal. *ἔπνεο* Ed. pr. et Bas. *ἔτνεος* Cas. cum Ursino. 5. *χαίερον παῖδα* libri et edd. Ursin. unde puerum Chaerum Alcmanis delicias fecerunt Bayle et Burette. Correxerit Cas. In *χλιερὸν* apud Athen. XI p. 409c eodem modo peccarunt librarii. In *τροπὰς* accusativus corripitur ut ap. Hesiodum Op. et D. 566. 665. 6. *οὐ τετυμμένον* Codd. et Edd. vett. *οὐ τετυγμένον* Urs. et Cas. Hesych. *τετυγμένα, σύνθετα, πετοιγημένα, πεφροντισμένα*. Unde liquet falsum esse vel certe languidum ἢ ab Anonymo apud Dindorfium profectum et a Schneidewino et Bergkio receptum. Schweigh. proposuit *οὐδὲ* vel *οὐ τό*. 7. *καινὰ* libri, *κοινὰ* Cas. ex ingenio.

Donum poeta amatae puellae vel sponsae promittit, ut pastor apud Theocritum V, 104 mulctram cupressinam et craterem. In adiectivo *παμφάγος* v. 4 male interpretando cum Athenaeo convenit Aeliano V. H. I, 27: nam hic quoque Alcmanem putat fateri, *ἐαυτὸν πολυβορώτατον γεγονέναι*. Casaubonus vertit *torax, multi cibi*, ut Hercules *παμφάγος* est Orph. H. XI, 6. Atque his, quum magis etiam absurda sit alterius apud Athenaeum Grammatici interpretatio, tanta semper fides habita est, ut sexcenties usque ad hunc diem repetitum sit, poetam se ipsum tanquam pultiphagum traduxisse. Apud H. Stephanum in Lexico tantum illa valuit veterum scri-

ptorum auctoritas, ut, quum tres locos afferret, „in quibus παμφάγος non in malam partem accipiat, sed simpliciter pro omnibus vescens“ (fere ut nostrum der Alles isst), Alcmanem potius opponeret, qui comedonem sese et helluonem vocet. Aristoteles enim Polit. I, 3, 3 animalia esse ait τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα, Plutarchus Symp. IV, 1, 3 corvum et cornicem παμφάγα τε καὶ πάσης ἀπτόμενα τροφῆς, Plinius VI, 30, 35 distinguit Agriophagos, Pamphagos et Anthropophagos. Addere poterat H. Stephanus Aristot. H. A. VIII, 5 ἡ δὲ ἄρκτος παμφάγον ἐστί. Sequentia vocem παμφάγος ne posse quidem aliter accipi atque hoc sensu vel simili ostendunt, cum τὸ τετυγμένον opponatur τοῖς κοινοῖς, communi victui, quo contentus vivit ὁ παμφάγος Ἀλκμάν, ὥσπερ ὁ δᾶμος ἅπας. Eiusdem apud Hephaestionem leguntur verba: ταῦτα γὰρ ὡς ἂν ὁ δᾶμος ἅπας. Nec dubito laudi fuisse Spartae παμφάγον εἶναι.

Athen. III p. 110 f. Μακωνίδων δ' ἄρτων μνημονεύει Ἀλκμάν ἐν τῷ πέμπτῳ οὕτως·

Κλίνει μὲν ἐπὶ καὶ τόσαι τράπεσσαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι
λίνῳ τε σασάμῳ τε, κὴν πελίχλαις
παῖδεσσι χρυσοκόλλα.

ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου.

Edd. ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ, quod ortum ex ἐν τῷ ιε

(pro τῷ ιε A, ἐν τε B, τῷ ιε Pal.) Correxuit Schweigh. ἄρτοι μακωνίδων Philostr. de gymn. ed. Kayser. p. 51. 2. ἐπιστέφοισαι λίνῳ A. P. Cas. 1. ἐπιστέφοι σε λίνῳ B. ἐπιστεφεῖς et σελίνῳ Cas. 1 et Epitome Hoeschelii. 3. Pro λίνῳ τε σασάμῳ τε genitivum posuit Schneidewinus et Bergkii in prior editione: intelligendi autem sunt ἄρτοι λινωτοὶ καὶ σισαμωτοί. Non obstat quod lini semen etiam chrysocollae inesse dicunt Athenaeus et Hesychius. πελλίχλαις P. 4 πέδεσσι

ABDP, *πέδαισι* Ed. pr. Cas. 1. *παίδεσσι* Schweigh. „*pro pueris*.“ Quidni pro puellis? Apud Apollonium Dyscolum de pronomine Alcman: *ῥσαι δὲ παῖδες ἀμέων*. Carmen fortasse spectavit ad nuptias. Cur dativum pro genitivo positum putet Meinek. Quaest. Menandr. I. p. 21, ut in hoc Aeschyli versu ap. Athen. p. 528 e *χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένους ἀβροῖς*, non intelligo. Vocem *χρυσκόλλα* Schweigh. Alcmani reddidit, quae fortasse ad glossam sequentem repetita fuit. Pro *παίδεσσι* F. H. Bothe in Mus. Rhen. V p. 301 1846 coniecit *πέδεσσι*, quo Bergk in altera editione ductus est ad emendationem verborum *κῆν πελὶχναις* minime probabilem.

F. Th. Welcker.

In Observationibus in Alcmanem antecedentibus p. 256 l. 9 post *Hesiodum* exciderunt verba *τετρατίρυγος ἄρτος*. P. 266 l. 17 post *μέγας* pone comma.